

**Atle Johan Løvaas.
Hordvikneset 106.
5108 Hordvik.**

**Til Sentralkomiteen i den Øverste
Råd, for uttdeling av**

Karl Evang-prisen.

Hordvik, 20. August 2007.

Det var med stor glede jeg registrerer at der nå endelig er opprettet en pris til ære for Karl Evang, vårt nasjonale helseidol og undertegnedes store medisinske forbilde. Han som i årtier sto som et symbol for vårt fremtredende helsevesen, og som ledet vårt folk inn i trygge omgivelser, innen psykiatriens forvaring. Det moderne og effektive norske helsevesen, som bak lukkede dører behandlet sitt folk med skånsomme metoder som, lobotomi, elektrosjokk, insulisjokk, LSD-behandling, sterilisering og andre effektive tiltak, ble ledet av Evangs sikre og faderlige hånd, Sykedirektøren over alle.

Karl Evang hadde selv sine idealere hentet fra dr. Julius Halleorden ved Kaiser Wilhelm Istitut i Berlin, det senere Marx Planck Institut. Han sto også det amerikanske Eugenic Society ved Cold Spring Harbor på Long Islands meget nær. Disse forskningsinstituttene er fortsatt ledende på områder som euthanasia og eugenic, dvs. bedre kontroll og overvåkning av darwinismens prinsipper, som populært kalles "survival of the fittest."

Evang førte an i bekjempelsen av de enkelte legers individuelle uansvarlighet overfor sine pasienter, og ville gjøre helsevesenet til et trygg nasjonalt anliggende, med sterke statlige føringer. Her kan nevnes kampen for innføring av obligatoriske vaksiner, hvor medisinerer av hele folket var målet. Han så det som viktig å bekjempe uttøy som hodelus, idioter, sigøynere og andre unyttige parasitter og kviser på samfunnets rumpe. Han var en arg motsander av tiltak som overdreven nestekjærlighet, kamferdråper, dulling og omsorg på bekostning av kjemisk og elektrisk lobotomi, og andre effektive tvangstiltak.

Den evangske formynderstaten hadde orden og systematikk som sitt mål, og ville heller dyrke frem små søte og nyttige kroniske sykdommer som allergier, astma, og reumatisme, fremfor å kave seg opp med de tunge epedemiene, som pest, kolera og andre plager.

I de nevnte laboratoriene ble det utviklet mikroorganismer, som ble brukt på en forbilledlig og human måte, for å holde befolkningsveksten under kontroll, dvs. nede. Vi husker alle USAs forsvarsmenister Robert McNamaras tale den 2. oktober 1970, om befolkningsveksten, vår planetes største problem noensinne, hvor han sa at verdens befolkning ikke ville være under kontroll før i år 2020, på 10 milliarder, omtrent det doble av det den var i 1970.

McNamaras velfunderte, logiske og medmenneskelige løsning på dette problemet, var som vi alle vet, at enten måtte fødselsratene senkes, eller så måtte dødstillene økes. Vi vet jo alle hvor fantastisk effektivt amerikanske helsearbeidere, med hjelp av ufredsorganisasjonen FN, utrettelig har arbeidet med dette for øye, i kampen for de store sykdommene.

Tenk bare hvor effektivt Afrikas befolkning har vært kontrollert, ved hjelp av en dynamisk vaksinerings- og utsultningspolitikk, ved å påføre befolkningen mest mulig av amerikansk sunn mat og drikke, som cola, vaksiner og hamburgere, og som har skapt nyttige gevinster som f. eks. den kjente immunsviktssykdommen AIDS.

Tenk på hvordan Internasjonale Røde Kors har skaffet til veie milliarder av kroner, ved å selge HIV-infisert blod, og dermed skaffet midler til å hjelpe alle de sårt trengende, som lider av sult og krig, jordskjelv og sunamier, påført dem av den samme verdenseliten som står bak Røde Kors.

Det er betryggende å vite at vår norske tilsvarende til denne politikken var ledet an av en sterk personlighet som Evang, og som hadde nære bånd og tilknytning til det amerikanske helsevesen, som i dag må sies å være verdens beste. Dette til tross for en befolkning som sliter med de mest alvorlige sykdommer, som verdens høyeste dødstall etter medikamentmisbruk, med en vellykket kurativ effektivitet på cellegift og strålebehandling på hele 3.7 prosent. USA har en befolkning med det høyest antall hjerteinfarkt i verden stakkar, til tross verdens høyeste forbruk av kolesterolsenkende statiner.

De har også en befolkning av tungtveiende kroppsbyggere, med en bredde og vekt på nesten det firedoble av gjennomsnittet av disse beinranglene som trasker rundt der nede Afrika. Da er det godt å vite at landets unyttige alkoholiserete etere, indianerne, hjelpes av det samme helsevesenet, i de koselige interneringsleirene som er opprettet for dem..

De medisinske eksperimentene, i regi av CIA, som ble ledet av den ansatte legen dr. Mengele, som måtte flykte fra Tyskland til USA etter krigen, ved hjelp av brobyggerprosjektet Operation Paper Clip, fikk heldigvis jobb i CIA, og oppnådde fremtredende resultater innen hjerneforskning og mind controll, frem til sin død i 1980. USA har også hatt sine betryggende tette bånd knyttet til det evangske helsevesen i Norge. Det er godt å vite at CIA har foretatt hele 3.000 hemmelige medisinske eksperimenter, også på norske pasienter fra 50-årene og frem til 80-tallet. Heldigvis har dette skjedd helt uten pasientenes egen, eller de pårørendes, eller forsåvidt også uten deres egne legers vitende.

Evangs idealer hadde basis også i andres kunnskaper og tradisjoner. Han sørget for at lobotomering, et effektivt lite snitt inn i øyekroken og opp i pannebrasken, mellom de to hjernehalvdeler frontallapper, ble et sikkert redskap i kampen mot rabiate, frittenkende intellektuelle med feile meninger. Da er det godt å vite at slikt skjer i sterile og trygge omgivelser, utført av sikre kirurgers hender, med god forhåndstrening på imbesile retarderte individer, og som siden gjorde dem i stand til utføre samme inngrep på mer, skal vi si, normale mennesker.

Slike kirurgiske inngrep ble i Evangs ånd effektive, billige og betryggende redskap i folkehelsens fremme. Det er som å finne roten til ondet, og vri det hele ut med hakapikken. Hvilken fantastisk forbindelse skaper ikke dette stålet mellom de to hjernehalvdelene. Tenk hvor effektivt behandlingen skaper elektriske koblinger i det kaotiske hjernevevet, mellom de to hjernehalvdelene. En unik behandlingsmetode, som fort roer ned hysteriske og paranoide mennesker, og skape klarhet i hodet. Det er som en radio som står og skurrer på feil stasjon, hakapikken sørger for at skurringen forsvinner.

Pasientene blir på denne måten lydige, veloppdragne og høflige borgere av et det evangske samfunn. Deres underdanighet er rørende. Man kan fort registrere at de etter dette inngrepet

konsentrerer seg bedre om alle de nyttige hverdagslige tingene, som påkledning, såpevask, tannpuss og toalettbesøk, og hvor de glemmer de unyttige tingene som f. eks. feile politiske oppfatninger, og trangen til å forandre på samfunnsmessige ting. Som f. eks. å nekte at en skole skal nedlegges. Da er det betryggende at de diagnostiske redskapene finnes, tilsendt som pakkepost fra EU og amerikansk psykiatri, som f. eks. paranoia cverulantia, eller ADHD, (Alle Dumme Har Det), eller Shyness Syndrom.

Uheldigvis er hukommelsen en slu og vanskelig fiende å ha med å gjøre, og som utrolig nok ofte sniker seg tilbake, allerede etter noen måneder. Men da foretar man bare nye inngrep.

En annen effektivt og mer moderne metode er elektroshokkbehandling. Vi vet jo hvor effektivt lynet kan slå ned i de mest radikale mennesker, og gjort dem til helt rolige og medgjørlige individer. Som hvis de bare hadde overlevd, ville vært lett å hankses med. Noe tilsvarende skjer når man setter to elektoder, en på på hver side av hodet på pasientene, og skrur strømmen på for full i styrke. Det er jo så fantastisk å se, hvor rolige pasientene blir.

Etter et ubetydelig kort, høyrøstet hyl og litt ristinger og kramper, eller spasmer som det heter på fagspråket, blir de rolige som en fisk på land. Denne sprellingen gir seg likevel etterhvert. Den tilsiktede helsegevinst inntreer umiddelbart, og varer helt til neste behandling, hvis de skulle risikere å overleve.

For en mann av Evangs rang må det ha vært inspirerende å lede et sådant samfunn med slike effektive metoder til å begrense folkets lidelser med. For etterhvert som det ble ferre pasienter igjen å behandle, ble dens statistiske effektivitet selve logikken og suksessbeviset. At 25 prosent av de mannlige pasientene ved Gaustad ikke overlevde lobotomeringen, fra 1945 til 1954, og at bare 50 prosent av de kvinnelige levde kort tid etter, er å anse som glimrtende resultater.

De tre nominerte til Evangprisen er Dag Hiåses, Joar Tranøy og Atle Johan Løvaas

**Første kandidat er Dag Hiåsen, leder av FAMPO.
3355 Solumsmoen.**

I Karl Evang Den Stores ånd, har jeg gleden av å innstille lederen i menneskeurets-organisasjonen FAMPO (Folkeaksjonen av Aktive Medløpere for Psykiaternes Overgrep), Dag Hiåsen, som første kandidat og prisvinner. Han har kjempet en utrettelig kamp for bevare det evangske samfunn slik det fremstår i dag.

Dag Hiåsen er økonomiuddannet ved Universitetet i Oslo og har arbeidet i bakstreverske stillinger innen ba(n)kvesenet, samt misvist i dårlig økonomi ved videregående skoler.

FAMPO ble grunnlagt av Dag Hiåsen, Joar Tranøy og Erik Strand m. fl. som utrettelig har arbeidet og kjempet for at Arnold Juklerød skulle ligge ute i snøen, og ikke inne i det sure teltet sitt ved Gaustad Sykehus. Siden snø og kald luft er så mye mer helsebringende enn innestengt fiselukt, tåfis og sure sokker, har deres revolusjonerende badekurer gitt gode resultater, og blitt omtalt i den psykiatriske litteratur over hele verden, også etter at dansk TV filmet det hele.

Fampo-folket kom minst en gang i uken og bar Juklerød ut av teltet sitt, slik at han fikk både sitt sårt tiltrengte sol- og snøbad. De kledde ham naken og skrubbet ham med snø både her og

der, slik at hygienen ble ivaretatt. Hydroterapi på et slikt høyt nivå, har vært beskrevet i flere doktoravhandlinger, særlig fra i de russiske Gulag-leirene i Sibir.

Da Gaustad Sykehus bygget den nærmest overflødige brakken, førte dette til at han fikk alt for mye varme i kroppen, noe som gjorde at hydroterapien ikke virket så godt lenger. Han tålte ikke helt denne vermeterapien, og gikk hen og døde. Han hadde i tillegg forspist seg på all den gode julematen som Gaustad bar ut til ham, spesielt alt pinnekjøttet. De burde jo visst at Juklerød var østlending, og ikke tålte annet enn svineribbe til jul. Derfor kom det blod ut av munnen hans da han døde.

Juklerød trengte snøterapien for å få dempet ned symptomene fra diagnosen, som den dyktige psykiateren Adolf Uretterstøl hadde funnet på røntgenbildet hans, tatt av Juklerøds hjerne etter hans død 1996. På røntgenbildet sto det tydelig å lese PC, noe som betydde Paranoia Cverulantia. Vi vet jo alle hvor dyktig professor Uretterstøl har vært med diagnosemakeriet sitt. Både Olav den Hellige og Harald Hårfagre, har tusenvis av år etter sin død blitt diagnostisert av professoren. Han burde fått Nobel-prisen for sin post- og sendiagnostikk, og sin bauta bak frimurernes pissoir i Paris, Triumfbuen.

Hiåsen har i 10 år ledet FAMPO i kampen for å øke antallet årlige tvangsinnleggelseser, som i dag er på beskjedne 10.000 innen psykiatrien. Han har som mål å tredoble antallet i løpet av en tiårsperiode. Organisasjonen rennes ned av telefoner fra mennesker som ønsker å bli tvangsinlagt og fratatt sine barn. Hiåsen ser det tydelig i sitt arbeid at langt flere kunne vært utsatt for det samme, men at det dessverre begrenses pga. mangel på senge- og briskeplasser bak murene, hvor de tvangsinnsatte hører hjemme. Heldigvis er, i følge Hiåsen, antallet slike barnerovssaker stadig i ferd med å ta seg opp, noe han anser for en sunn utvikling.

Han sier at det er en meget god investering for samfunnet at denne industrivirksomheten, i likhet med lakseoppdrettsnæringen, nå blir et satsningsområde, og at den økonomiske gevinsten for samfunnet som helhet, er enorm.

Han påpeker hvor effektivt alle jurister, dommere, forsvarere, rettssaksukyndige, psykiatere, psykologer, som har sine inntekter av dette samfunnsnyttige arbeidet, er med å øke vårt BNP, i en tid da oljeforekomstene er avtagende.

I tillegg til denne samfunnsgevinsten, hvor sirkus og brød til folket lettere kan serveres direkte inn i stuene via TV-apparatene, anser han frivillig tvangsinnleggelse som en lettere overgang til livet bak murene. Han ser det som nyttig at folket bestråles via TV-apparatene sine, slik at de som ennå ikke er klar, straks kan beholde roen foran TV-en, enn så lenge.

Hiåsen har hatt gleden av å være utestengt både fra Internett og fasttelefon i nærmere 7 år. Telenor feiret utestengningen med å sende en høy og festlig sirenellyd i brannalarmstyrke, rett ut fra telefonrøret på hans kontor. Det var veldig bra gjort, for ellers kunne han risikert at han ikke hadde oppdaget at telefonen var stengt, og at Internett var borte. Siden har summetonen heldigvis vært død, noe som letter hans arbeid og høyner hans mobiltelefonregninger. Det holder også Postverket i full sving med alle brevene som vi sender ham. Hans artikler blir derfor lest opp over mobiltelefonen hans, til hans næmeste medarbeidere innen organisasjonen, som fortsatt har ulempen med å ha Internett, takket være Stelenor medmenneskelighet. På denne måten kan også alle telefonavlytterne bedre følge med.

I tillegg er Hiåsen så heldig at han bestråles fra et nabohus tvers over veien, som sender ham festlige helsenedbyggende mikrobølger og elektromagnetiske lavfrekvenser, slik at hans muskler og ledd stadig blir mer ufunksjonsdyktige, dette i tråd med det evangiske behandlings-samfunn, hvor hele folket tas i kur. Denne behandlingen er både billig og effektiv, og fører til mindre forurensing på veiene, idet han ikke blir i stand til å ta seg frem så ofte i sin bil.

Håpet med denne behandlingen er selvsagt at han selv også skal bli frivillig tvangsinnlagt i psykiatrien, men som han til nå ikke har hatt tid til å ta imot, pga. alt arbeidet han har med å skaffe institusjonsplasser til alle de andre, som ønsker plass så fort som mulig.

Alle flyene og helikoperne som stadig vekk flyr lavt over hans hus for å feire og markere hans fantastiske innsats for menneskeurettighetene, bør honoreres bedre for sin innsats. I tillegg bør også sjåførene av alle bilene ute på hovedveien, som sniker seg frem og tilbake forbi huset hans, og som sender helsefremmende bestrålinger mot ham, få bedre betalt for dette nyttige og strålende arbeidet de gjør.

Hiåsen er kjent i sin hjembygd for den såkalte Bygdepostsaken, hvor han sammen med fiskerikongen Kåre Torvholm, påviste hvor effektivt juksafiske og underslag av fikernes trygderettigheter kunne gjennomføres. Dette i stedet for alt det slitet som de dumme småfiskerne er pålagt med de kjedelige småbåtene sine. De sitter jo bare og venter på napp og må til og med selge fisken sin for den pris den er verdt på markedet. Og så må de betale skatter og avgifter i tillegg, bare fordi de ikke har de samme bekjentskapene på høyere regjeringsnivå, som de store trålefiskerne har.

Dette utrettelige arbeidet for å hjelpe de store fiskene i samfunnet, som ønsker å bli større og rikere, på de små fiskenes bekostning, er det Hiåsen og hans organisasjon har arbeidet for. Og som gjør ham så kjent og verdsatt av de rike i samfunnet, og ikke minst så populær i mediene.

Jeg vil også nevne hans utrettelige innsats for å hjelpe meg i mitt arbeid, som homøopat og kvakksalver, i kampen for å begrense folkehelsen, ved hjelp av svindel og bedrag. Jeg har klart å lure mange til å tro at de er blitt friske, mens de i virkeligheten bare er blitt sykere og sykere. Det var hensikten. Jo oftere mine pasienter har fått det homøopatiske vannet som jeg behandler dem med, jo mer er de blitt forhindret i adekvat medisinsk kjemisk behandling. Gitt av våre narkologere i hvite frakker, som lager nye sykdommer, også kalt bivirkninger.

Dag Hiåsen sendte en artikkel om meg og min virksomhet til Bergens Tidende, som helt rettmessig nektet å ta den inn, i tråd med avisens policy. Begrunnelsen var at de ikke klarte å lese artikkelen, som hadde for mange uforståelige kinesiske tegn. I gleden over å leve i det samfunnet som Georgy Boy beskrev i sin bok 1984, har vi nå endelig, gjennom BT, fått tingene på plass.

Hiåsen truer også med å sende saken min til Menneskerettsdomstolen i Strasbourg, en rettsal vi håper snart vil bli nedlagt, i håp om at den blir gjort overflødig. Dette naturligvis fordi vi vet at vårt velsmurte norske samfunn bedre vet hvordan vi kan ordne opp i eget hus. Hiåsen sier imidlertid at Strasbourg kan brukes enn så lenge, for om mulig å teste ut om der fortsatt er håp for uretten. Han håper at saken avvises, i motsetning til hva Birgitte Tengs-saken ble, hvor fetteren fikk fullt medhold. Heldigvis hadde vi et norsk rettsystem som dømte ham til betale de 100 tusen kronene, for ikke å ha drept sin kusine Birgitte Tengs.

Andre kandidat er Joar Tranøy, Oslo.

Joar Tranøy er styremedlem av FAMPO, og er utdannet Norges mest tulleste akademiker, med alle disse tre utrolig tåpelige embedseksamenene sine. Han går rundt med tre navneskilt på brystet, med titlene *Cand. Philol.*, *Cand Psychol* og *Cand. litt Magister'n i Krimononologi*.. Det er jo nærmest kriminelt, hva han Cand få seg til.

Det er derfor helt naturlig at han ble kastet på dør fra Universitetet i Oslo og havnet i et bøttekott i et PPT-kontor, nede bak Bislett. Overkvalifisert som han er på sin underkvalifiserte måte, har han ingenting på et norsk universitet å gjøre. Tenk om han hadde innehatt et professorat på Blindern, og kunne kalt seg professor? Totalt blindspor spør du meg.

Han har også i årevis kjempet for all den soleklare retten som myndighetene har til å frata folk barna sine. Her kan nevnes som eksempel Kvænangersaken, hvor Svanhild Jensen, ikke hadde høy nok skår på IQ-testen for å kunne ivareta omsorgen av sine barn. Hun klarte ikke engang Familiebokas intelligens-test av årgang 1957, og strøk på spørsmålet om hvordan man mest effektivt klipper en gressplen. Hun svarte at det var best å begynne under hekken, mens det riktige svaret var å slå gresset i striper eller sirkler, og gi hekken i hekken. Derfor strøk hun, for ingen kan vel ha omsorg for barn med slike manglende kvalifikasjoner? Tenk hvis hun skulle være bleieskiftsarbeider og klippe hekken, og gi hekken i bleieskiftene?

Hvordan skulle verden sett ut med slike mødre? Det er slike intelligens-tester Tranøy i alle år har kjempet frem innen psykologien, og som pga. alle tittlede hans, gjør at han i dag har den fremtredende pionerstillingen som bøttekottassistent.

Tre embedseksamener, kommer godt med som bestyrer av en kaffetrakter og en oppvaskbenk, hvor han stadig utvikler nye intelligens-tester. Jeg kan herved røpe at han holder på med et stort forskningsprosjekt med en nyutviklet IQ-test, som skal publiseres på selveste FN-dagen senere i år. Den går ut på å få en firkantet klosse, gjennom et trekantet hull. Denne testen skal først prøves ut på alle alenemødre, og hvis de klarer den, skal den også tilpasses og forenkles til bruk for alle landets statsadvokater.

Det er jo også takket være Joar Tranøy at Karl Evangs hjertebarn, lobotomien, er blitt gjort kjent i landet vårt. Det var Tranøy som først fortalte i sine bøker hvor effektiv og vellykket denne behandlingsformen var, spesielt på Gaustad Psykehus, hvor hele 75 prosent av pasientene overlevde. Han påviste hvor viktig det var å fortsette med lobotomien, også lenge etter at man hadde sluttet å bruke den.

Han hadde jo også et godt forhold til behandlingsformene som pågikk på den kristelige institusjonen Modum Bad, en forbilledlig bade- dusje- trøste og bæreklinikk, med salmebok og bordbønn. Og med statsreligionens logo, et lik av en mann som henger og dingle på et kors, rundt om i alle korridorene.

Det var interessen for den effektive behandlingsformen som psykiateren Gordon Johnson inn- og utførte, som fascinerte Tranøy mest. Han ble sterkt opptatt av den stive vaginale lobotomerings-teknikken som Gordon innførte, og som han var nyskaper og ekspert på.

Gordon innførte en stiv midtfot i sine kvinnelige pasienters vestibyle, midt mellom de to stortærne. Dette ble han internasjonalt kjent for, over hele Modum. Behandlingen ble derfor

populært kalt vestibylepenetrering og vestibylepuletrering. Den rette og medisinske betegnelsen var imidlertid vestibylebotomering.

Tranøy, som på det tidspunktet ikke hadde fullt så mange av disse embedseksamenene sine, spesielt ikke den kriminelle magistergraden, fattet tidlig interesse for denne metoden, og fikk den bekjentgjort og påvist langt utenfor Modum. Denne behandlingen ble også forløperen til en helt ny diagnose, som over hele verden i dag kalles Gordons Vestibylitt. Lidelsen er i litteraturen beskrevet som en krampetilstand som oppstår i kvinners underlige liv, og som fører til en higen etter å få denne gordonske behandling, helst utført av mesteren selv.

Vi vet jo alle hvor viktig det er at både diagnostikk og behandling går hånd i hånd. Sigmund Freud har i verdenslitteraturen, for lengst beskrevet unge damers higen etter fars penis, og hvordan det såkalte farskomplekset oppstår. Han betoner også viktigheten av at lidelsen behandles resolutt og med faderlig hånd og ekspertise, utført av de psykiatere som er kvalifisert og autorisert til å utføre slik behandling.

Imidlertid har enkelte kvinner satt seg til motverge. Men Lyn-Gordon løste knuten også på dette problemet, ved en enkel trankilleringsbehandling, dvs. å berolige sine klienter med kjemiske gifter, slik at vestibylekrampen ikke varte for lenge. Dette for at ikke G-punktet, også kalt Gordon-punktet, skulle ta skade. Tankilleringen førte til at behandlingen kunne utføres mye roligere. Det hele gikk stillere, glattere og våtere for seg.

Dette for å unngå kvinneglam og hyling, som gjerne oppstår når kvinner ikke helt forstår den vitenskaplige, medisinske betydning av en slik ny visjonær og revolusjonerende behandling, utviklet av selveste Gorgon på bakrommet.

På bakgrunn av dette er det forståelig at Gordon Johnson i 1991 uttalte til journalist Per Ellingsen i Dagbladet at: *"Psykiatrien har hatt en fantastisk festlig utvikling de senere årene."* Vi andre kan bare tenke oss til hvor festlig han hadde det.

Like festlig har det kanskje ikke alltid ha vært for kirkens menn og presteskaper, som ikke har hatt tilgang til de samme apotekervarene som sine brødre psykiaterne. Derfor går sakrestiets vestibylære poleringsvirksomhet ikke alltid like stille for seg, som i psykiatrien. Dette har til tider gått utover både nattverden og nattesøvnen. Det har derfor vært samlet inn kollekt i stor stil, slik at presteskaper også kan få kjøpt inn de samme dødelige kjemikaliene. Her har losjebrødrenes samarbeid hatt stor betydning innenfor de to faggruppene.

Kandidat nummer tre er undertegnede Atle Johan Løvaas, 5108 Hordvik.

Siden statuttene i Evang-prisen også omfatter muligheten for å nominere seg selv som en av kandidatene, noe som selvfølgelig er en selvfølgelig selvfølge, lar jeg i all ubeskjedenhet ikke denne sjansen gå fra meg. Jeg foreslår dermed meg selv, Atle Johan Løvaas, som en dårlig kandidat nummer tre, og strutter av forventning og formelig skjelver av spenning.

Jeg er født og oppvokst på solsiden av Fløyfjellet, og gjennomgikk forsvarets IQ-test med 17 poeng. Jeg har i 35 år arbeidet som fysioterasprøyt, akupunkturfrisør og homøopratemaker i all min evangeliske underdanighet, med det for øye å holde folk så syke som mulig, og sende alle pasientene mine tilbake til legen. Jeg har hatt stor suksess, hvor over 90 prosent av pasientene mine aldri har fått noen som helst hjelp i det hele tatt. Bare unntaksvis har det forekommet noen arbeidsuhell, hvor enkelte beklageligvis har blitt helt frisk.

Jeg har derfor heldigvis blitt rettsforfulgt i tre rette saker, for min virksomhet, og har sittet i ett døgn på en koselig innredet celle, med seng og toalett på gangen, for denne humanitære virksomheten.

Jeg har fremdeles ikke lyktes helt i å ta livet av noen ennå, ei heller skadet noen med min behandling. Det er selvsagt trist, men jeg skal prøve å ta meg sammen. I stedetfor å behandle alvorlig syke mennesker, kan jeg nå behandle alvorlig friske mennesker.

Jeg håper derimot at reinkarnasjon er en realitet, og tror at jeg i mitt neste liv kan få utdannet meg til skikkelig lege, slik at jeg kan bøte på karmaloven, ved å skrive ut så mange ordentlige giftige medisiner som mulig, slik at dødstallene kommer opp på normalt evangsk nivå.

Dessverre tror jeg ikke på reinkarnasjon, noe jeg heller ikke gjorde i mitt forrige liv. Men jeg ringte til Märtha her om dagen, og ba henne si fra til englene om at de må bestille plass for meg på det medisinske fakultet i mitt neste liv. Da kan jeg få rettet opp alt det gale jeg har gjort nå, og få gitt pasientene skikkeig medisiner, med bivirkninger.

Syketilsynet tok heldigvis også fra meg tittelen fysioterasprøyt, fordi jeg også drev med homseøopati. Heldigvis var jeg ikke utdannet rørlegger. Da hadde jeg ikke kunnet skifte pakning på verken kjøkken eller bad. Men jeg ringer Märtha, som er min supervicer, hver gang jeg skal massere min kone på kjøkkenet.

Høyesterett fant ut at domsavsigelsene fra tingretten og lagmannsretten ikke lenger skulle gjelde. Fordi det ikke var Stasiadvokaten selv, men den lille politiknerten Rudolf, som sto for tiltalen mot meg. Han er utdannet sykepleierske med hvit kappe under den svarte. Han var så søt da han stilte sine intelligente spørsmål, og rødmet så søtt da vitnene mine svarte. Hvorfor vet jeg ikke helt, for det heter jo at det ikke finnes dumme spørsmål, bare dumme svar.

Det er jo klart at Rudolf kunne jo ikke vite at han ikke hadde juridisk sertifikat til å **skjøre** den store lastebilen. Han kom naturligvis ikke på i farten at han bare hadde juridisk sertifikat for å kjøre moped, dvs. for det man kaller Naskerisaker og mindre forseelser. Ingen kan vel kalle ham en juridisk kvakksalver av den grunn?

Han er jo forøvrig så ivrig i tjenesten, og har lang erfaring som sykepleierske. Han arbeidet tidligere som ekspert i øreskylling, ved psykiatrisk avdeling ved Haukeland Psykehus. Han var så dyktig i denne øreskyllingen, at han hele tiden overlot jobben til alle andre.

Da han strøk til praktisk eksamen ved Sykepleierskeskolen i Stavanger, ga han seg til å skjelle ut eksaminator, og hylte at han slett ikke var strykejernskandidat. Han hadde riktignok kommet i skade for å stå med ryggen til pasienten, og holdt seg for nesen, idet han skulle vise hvordan man tømmer bekkenet, med det resultat at hele innholdet fløt utover en nystrøken seng. Den som måtte stryke lakenet på nytt var Rudolf.

Det er jo klart at hvis det skulle skje at jeg for eks. hadde stjålet en sykdom fra en lege, så er jo det en så alvorlig forbrytelse mot menneskeheten, at bare en Overnaziadvokat av Werner Wrangbergs kaliber, måtte kunne filleriste meg i retten. Uheldigvis kom han ikke på det selv, til tross for at min advokat gjorde ham oppmerksom på dette i et brev. Professor Uretterstøl hadde selvsagt også her kunnet hjelpe ham med diagnosen; Confusiaris Gravis Senilis.

En slik diagnose er bra å ha dersom motstanderne kommer for mye over på egen banehalvdel, når man ser at man er i ferd med å tape. Da kan man bare blåse i fløyten og avlyse kampen og si; ”dessverre her var det feile myndigheter som anklaget” - og skyldte på diagnosen.

Overstasiadvokat Werner Wrangberg, serverte sine lett henslengte og vel utplasserte sannheter i avisen BT, hvor han kunne fastslå, etter at uretten hadde frikjent meg, at jeg hadde drevet lovlige ulovligheter. Han vet jo selvsagt mye bedre enn alle andre, også retten, hva som er rett og hva som er galt, og kunne følgelig fastså at lagmannsretten hadde urett.

Siden jeg ikke hadde lyktes i å skade ett eneste menneske, og det springende punktet var at diagnose var det samme som behandling, håpet han i følge avisen, at jeg hadde lært av saken. Selv trenger han ikke å lære noenting, utlært som han er.

Takket være det jounalistiske geniet Leif Hoskul Grønnskolling i russevisen Vrang Galskap må jeg dessverre gå rundt som en fri mann i dag, fordi han fastslo den medisinske sensasjon, lært over telefon fra Syketilsynet, at hvis man har en bakterie som ligner litt på en av de mange tuberkelbakteriene, så har man værsgod å se døden i kvitøget. Da henger man opp ”Syk pike” av Munch, og ringer pliktoppfyllende begravelserbyrået.

Dette fikk han mesterlig frem i sin reportasje med krigstypene ”Stilte falsk dødsdiagnoe.” angående min doiagnostisering. Det hadde jo vært mye bedre om jeg stilte en rett dødsdiagnose, for en feil dødsdiagnose er jo ingen dødsdiagnose i det hele tatt, så vidt jeg vet

Dersom det skal opprettes en Karl Evang pris, også for fremragende medisinsk journalistikk, vil jeg herved nominere unge Grønnskolling. Han har en stor fremtid i norsk presse. Jeg ser ham for meg som en soleklar kandidat, med beina på bordet i redaktørstolen som sjefideolog og propagandaredaktør i Folkets Urett, en fremtidig avis styrt av konsensusagentene i brune skjorter i Storbergets tankepoliti.

Uansett så **HAR** jeg hatt gleden av å **SE** alt som jeg **LAS**, både i aviser og i saksdokumenter både om meg selv og andre, og jeg må si det har vært en utrolig givende utvikling i dette landet i retning et evangsk Kontroll-und-Ordnung-muss-sein-Gesellschaft.

Jeg håper derfor at den nye Evang-prisen, som jeg ser frem i mot med glede og forventning, blir et nyttig redskap for Statens Syke Tilsyn. (SS-Tilsynet).

Måtte mange gode samfunnsstøtter og evangsspirer vinne prisen i årene som kommer.

Heil Evang! Du bist mein Freund und Führer.

Atle Johan Løvaas.
Diagnoseloftet.
Hordvik.

